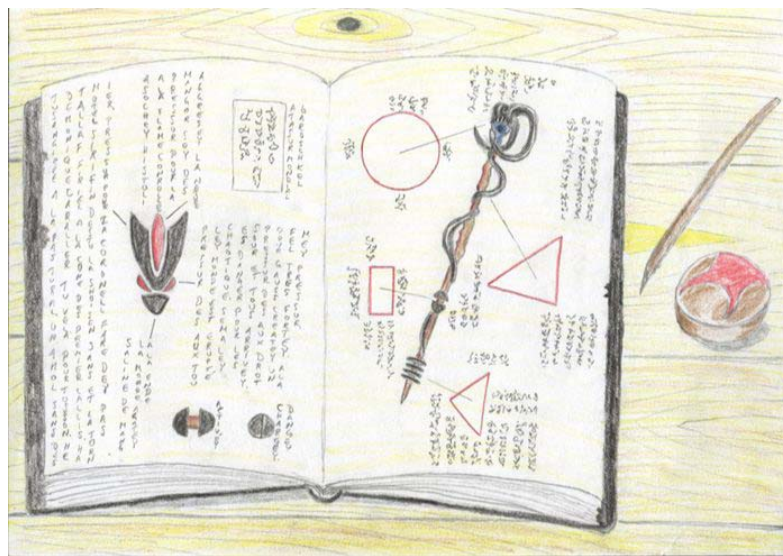

Scen 4

Innan männen hunnit lämna gatan utanför iscininstitutionen stannar Sar upp. Han ser sig noga omkring och vinkar sedan de andra närmare sig.

”Medan mästare Marec berättade om uppdraget för oss så.....kunde jag inte undgå att studera en av hans böcker. En mycket gammal sådan också. Den innehöll bilder, text och framför allt varningar om....staven.”

Sar fortsätter sedan att berätta utförligt vad det stod på de två sidorna han studerade (se den bifogade bilden). De andra förstår att han måste vara ett snille för memorera allt detta.... eller så tuggade han smidigt i sig ambreh för att minnas bättre.

Männen funderar i tystnad på det Sar berättar.

Medan männen vandrar nerför Stone Towns gator mot Nightworld nämner Sir Cory att han har några kontakter han skall konsultera. Han lämnar sällskapet med en sträng blick och orden:

”Kom ihåg mannar. Chellhuset. Om 4 timmar. Glöm inte bort det! Var inte sena! Och framför allt: DISKRETION!”

Efter detta marscherar han stolt iväg med sin tjänare Samuel bärande på hans tunga trunk uppför Parade Street mot arenorna och Kirlans förnämare kvarter.

Efter att ha spottat, svurit och skratta åt tamburmajoren fortsätter männen över bron till Old Town och Nightworlddistriktet.

”Jag tycker att detta lilla äventyret skall bli en spännande och kul utflykt. Lätt verkar det också!”, säger Philip glatt medan han letar i fickorna efter något att äta.

”Jag tycker att vi går ner till Nightwood för att finna Condrij Crayg. Det borde ju inte bil så svårt, om han nu sitter och skryter på någon bar.”, fortsätter han sedan med en beagrekörv i munnen.

”Nightworld!”, snäser Ezekiel och spottar något stort och gult efter en av lyktorna som pryder bron över Sajantinkanalen. ”Jävla utlänning tillägger han sedan och kliar sig i sin otäcka akter.

Sar stannar till och vänder sig mot Fido.

”Luktade det verkligen Hircas Öga i mästerns Marecs labb?” När denna ointresserat nickar fortsätter Sar.

”Den limilaten används flitigt av likgrävare i deras förberedelsehallar. Den döljer liklukter bra. Även andra oangenäma lukter antar jag. Inte helt ovanlig. Undrar vad Marec skulle använda den till?”

”Tagligen släppt sig eller nått! Har, har!”, utbrister Store Fido och skrockar länge åt sitt skämt.

Sar och Fido stannar och hejdar en båt som kan ta dem över kanalen till kladedistriktet. Mannen i båten känner igen Sar och hälsar honom artigt.

”Godkväll Director! Må Ebba lysa över er ikväll!”

”Vi har lite ärenden att uträtta.”, förklarar han för de andra. ”Vi ses nog i Nightworld eller utanför chellhuset om (suck) fyra timmar. Tills dess föreslår jag att när det gäller letandet efter condrij Crayg, så använder vi den klassiska, effektiva metoden att gå från illidge till illidge och fråga värden efter Crayg, med den beskrivning vi har av honom.”

En något decimerad skara bestående av Philip och Ezekiel fortsätter sedan in i Nightworld. Där finner de stor uppståndelse och massor med folk. Alla förbereder sig för den kommande festivaldagen. Alltför många förbereder sig alltför väl. Många besökare får lära sig den hårda vägen hur farligt och frestande det kan vara att besöka storstaden Kirlan. Staden värsta patask och slampor stapplar drickande, sjungande, skrattande, kyssande eller rånande mellan kvarterens alla illidger och inceps. Det är en festivalstämning i staden och i de mörka grenderna fester githerinerna med sina nyfunna offer. Ezekiel känner alltför många rusperkamrater och får ideligen släpas vidare av Philip. Att finna Crayg här verkar svårare än att hitta en rutt i en beagrehåla. Snart hamnar Philip och Ezekiel på den välfyllda bazaaren där allehanda varor säljs till högstskrikande medan Ebba och Du skiner ner från den mörka natthimlen.

Efter 4 timmar träffas Sir Cory, Sar och Store Fido utanför det pampiga chellhuset vid bazaaren. Vakterna utanför har fullt upp med att hålla ungar och turister borta från chellens domäner. Bara en bit därifrån sitter Philip och Ezekiel tillsammans med en skara människor. Philip vinkar glatt till de andra men kommer inte över. Därför ansluter sig de andra. Mannen som trollbinder människorna är en blind gammal boccord. De finner snart att mannen är en Ros Crendoriansk historie berättare. På sin franseibrytning fortsätter han.

”Jordmodern plågades väldigt av dessa onda andra och kallade flera gånger på sina kusiner på den mörka natthimlen att ta dem åter. Även De Gamla klagade och bad Månarna skona deras liv. Till slut var De Gamlas dödsplåga så stor att deras skrik åkallade raseriet själv. Skapad av jord, sten, kristall och ben var den en uppenbarelse av

Jordmodern själv. Hennes raseri. Drömherrarna darrade för raseriet och förgjordes. Världen darrade och marken öppnade sig för att sluka Drömherrarna. Jordmodern spärrade in Drömherrarnas andar i sin egen kropp. Ibland försöker de dock göra sig hörda igen. Då faller raseriet återigen på dem med all sin kraft. Ty raseriet vandrar för evigt i vårt land. Den förgör de onda, gravplundrarna och de otrogna mot Jordmodern. I ishostormen kan dess vrål höras. Ingen överlever dess möte. Stammarna kallar honom Crorack Förgöraren. Maugril är namnet crugars fruktar. Kroschrikul är namnet som får ramians att darra. Howros är byarnas utplånare bland woffen. Eelshona är namnet De Gamla gav Jordmoderns raseri.”

Mannen verkar sedan vara klar och beger sig mödosamt därifrån. Philip berättar dock glatt att detta är hans gamle vän Kundor Larrey, historieberättaren.

”Han har precis berättat en massa intressanta saker för oss om mitt land och dess historia.”

”Skitsnack och barnsagor!” fnyser Ezekiel så att snoret flyger. ”Att man måste lyssna på sådant skit. Någon borde sparka gubbfan i....”

”Hrrmmmm!!!”, avbryter Sir Cory och försöker så gott han kan att ordna männen till ett led.

”Nå, mannar! Vad har ni fått reda på! Även om jag tvivlar på att ni andra kan ha kommit fram till något intelligent så vill jag att var och en av er redogör för jag ni har kommit fram till...Rapportera från höger. Du där soldat, du kan börja. ”TYST! Du talar bara när jag säger att du ska göra det. Jag sa från höger. Nå! Vad har du att rapportera?”

”Att jag skall spräcka din r.....”, börjar Ezekiel innan Sar lite taktfullt avbryter.

”Min vän Fido här..”

”Store Fido! Inte för jag är hög utan för att jag..”

”Ja, Store Fido här, har genom sina fränder fått reda på var vi kan hitta Condrij Crayg. Senast vid midnatt, dvs om mindre än en timme, skall han få en mayooskuld inkasserad av en thivin på ”Keshtians Innanlår”. Jag föreslår att vi tar oss dit så snabbt som möjligt.”

”TYST! Här föreslås inget förrän alla avlagt rapport!”, fortsätter Sir Cory sätter sin käpp under armen. ”Du där, fortsätt!”

Philip erkänner lite skamset att han och Ezekiel knappt hunnit leta, medan Store Fido förbryllat ber Sir Cory att upprepa frågan. Lite tankfullt drar Sir Cory sig sedan i mustaschen och säger slutligen:

”Jag har fått reda på lite om denne condrij Craygs tidigare kommendering av en god vän till mig inom armén. Det verkar som om det tidigare uppdragets huvudman Kapten Jonas olyckligtvis omkom i en Bochigon-*olycka* på The Race Tracks för bara några dagar sedan... Därför återstår endast en man i livet att fråga om var vi kan finna staven. Condrij Crayg.”

Lite stolt fortsätter Sir Cory sedan (medan han gnuggar sin guldchallisk)

”Vi vet nu var den kanalen finns. JAG anser att vi tar oss dit snarast. MIN plan är att vi bjuder honom på en massa sprit efteråt så att han inte kommer ihåg vem han pratat med, och använd alla nödvändiga metoder för att få fram hela sanningen, utom givetvis de uppenbart kriminella... Diskretion! ”

Sagt och gjort. Männerna ger sig sedan iväg till ”Keshtians Innanlår”. Illidgen med det illa beryktade namnet är fullt med fulla människor, woffens, och några thiviner. Skökorna klänger överallt och ruspern flödar. Det är livligt och stimmigt till den grad att de stackars thivinmusikanterna knappt hörs över sorlet. I ett stort kar av trä huserar tre acuboner. Deras kroppar halvt nedsänkta i karet för att skydda sig från röken medan de samtalar med två feta män i vinröda kappor.

” Uff! Dom här skökorna är fulare än arméns tvätterskor!”, säger Sir Cory med tydlig avsmak och ogillande min.

Sir Cory försöker med lite ”sweet talking” med den skumögda shasten bakom den stökiga baren. Hans fumliga försök att lite tufft försöka fråga efter Condrij Crayg som en av stammisarna möts bara av förakt. Efter några diskreta efterfrågningar finner männen att condrij Crayg inte är på illidgen – ännu.

Medan de väntar på att någon med Craygs utseende skall stövla in satsar Fido lite av sina nyvunna pengar på mayoospel. Innan Sar hunnit stoppa honom har Fido gjort av med 10 gemlinks till thivinernas stora glädje. Svärande beställer han sedan stomeh nog för tre vuxna karlar att dränka sina sorger. I sitt bälte bär han dessutom ett, enligt honom, heligt krus ägnat bara för tillfällena som dessa. De övriga männen, drickande sina ruspers (vin för Sir Cory), tittar klenetroget på när Store Fido bälgar i sig sin blandning av stark sprit, väljäst blod och starkt kryddad buljong. Snart skrattar han hest av drickat och hänger sin stora tunga mot damerna i etablissemanget.

Plötsligt hör de en thivin hälsa artigt på någon vid namn Condrij crayg. Utan att de upptäckt honom har mannen satt sig i ett av illidgens bås längs väggen. Så fort hans affärer är avklarade skyndar sig männen dit. De finner Condrij Crayg vara en medelålders man med skitiga och slitna kläder. Resterna av en läderrustning hänger snett över hans axlar. Även hans ansikte verkar slitet och härjat. Håret och skägget står åt alla håll. Hyn är sjukligt blek och kallsvettig. Mörka ringar syns under ögonen och ett par darrande händer lyfter ett rusperkrus till den tröstlösa munnen.

Condrij Crayg har inget emot att främlingarna sätter sig vid hans bord. När de nämner templet i Ros Crendor lite försiktigt suckar han tungt.

”Att folk inte tröttnar på den (hick) hischtorian. Ni har säkert kommit för att göra narr av mig. Jag känner nog igen er woffentvillingar. Alltid skall ni plåga mig. Nåväl! För en gemlink kan jag berätta den igen.”

Sar håller upp två framför Crayg och säger:

”För två kan du berätta din historia utan att tillägg.”

Sar plockar fram ytterligare två gemlinks och tillägger sedan:

”För fyra kan du berätta din saga innan nästa krus rusper. (Annars kommer han inte att klara det!)”

Crayg följer mynten med en hypnotisk blick, men sliter sig till slut och lutar sig tillbaka.

”Bah! Det är en lång historia utan rusper. Halvvägs fyller vi på våra krus.” När han fått detta bekräftat börjar han.

”Det var under inbördeskriget det började. Vi hade belägrat Borlim i över en månad och staden var nere på sina knä. Då schablade någon colmon(general) till det i Dakhol och hela jävla norra rebellarmén kom störtande rakt ner på oss. Rebellsvinen hade dessutom jaspiska strateger och deras arsenal med dharsagesilver med sig. Vi fick bryta belägringen och dra oss tillbaka. Redan samma natt retirerade vi ner mot Oduvill. Kapten Jonas anmälde sig och vårt kompani som eftertrupp. Det var inget någon av oss var rädda för. Vi visste dock inte att Långsvärden jagade oss. De mest hänsynslösa jävlarna i hela den förbannade rebellarmén. Alla kände till deras grymhet. Mest känd var dock deras ledare, Sorbicca av Carissey(stad i Norra Khodre). Han skonade ingen. Fastän vår armé nästan var i säkerhet vägrade Sorbicca att ge sig. Sakta men säkert drev han oss längre och längre österut. Vi passerade så in i Ros Crendor och långt in ibland pagrabergen. Sorbicca följde oss målmedvetet som en varg förföljer sitt byte. Det var personligt. Han ville förgöra oss och kapten Jonas. Vilse bland bergspassen kom så en märklig vandrare till vårt läger. Jag såg honom aldrig på nära håll, men de andra soldaterna sa att han var kuslig. Sättet han pratade och rörde sig. Gamle Sardis sa även att hans ögon var svarta. Svarta som natten. Inget syntes i ögonhålorna förutom Mörkret. Vandraren erbjöd kapten Jonas att hjälpa oss. Han skulle föra oss bort från Långsvärden. Gömma oss i labyrinten av bergspass och raviner. Utan att ha något val följde vi Vandraren. Från klipptopparna visade han oss vägen. En skuggestalt i söndertrasade kappor och en lång, krokig stav. Han endast till vårt läger om natten. Slutligen förde han oss till en liten dal med lodrätta klippväggar. Vid dalens mynning stod det en gammal sönderbruten pelare. Kapten Jonas sa att den var shantisk. Dalen var dock fylld av rykande hål och märkliga pelare prydda med demoniska huvuden. Mitt i den ödsliga dalen stod en gammal tempelruin. Vandraren sade då till oss från klippan där han stod, att inne i templet fanns det enda vapen som förmådde förgöra våra fiender. Det var bara att ta det. Kapten Jonas litade dock inte på den kusliga vandraren. Försiktigt närmade vi oss templet, bara för att finna det bebott av en gammal boccordprästinna. Hon varnade oss för faran i templet. För det som fanns begravt där. För det som inte fick störas. Då störtade Sorbicca Långsvärden ner i dalen. Vandraren stod högt på en klippa och skrattade. Då förstod vi att han även lett Långsvärden till dalen. Med sina jaspiska vapen av dharsagesilver slaktande dom oss. Kapten Jonas

mindes då Vandrarens ord och begav sig till templet igen. Prästinnan försökte stoppa oss.....

När hon låg döende på templets trappa förbannade hon oss.

Må Jordmodern vända sitt raseriet mot er. Må solens strålar inte längre värma er. Må er mat vara som gift för er. Må natten aldrig mer erbjuda er skydd. Må hennes enklaste barn hemsöka och förgöra er.”

Condrij Crayg huttrar våldsamt och drar sina kläder tätare kring sig. Det är precis som om den kvava värmen i illidgen inte förmår att värma honom. Han dricker en stor klunk ur sitt rusperkrus och stirrar sedan länge framför sig. Slutligen fortsätter han.

”Inne i templet fanns en stav. Om det nu var en stav. Den verkade leva, vred sig. Som om den försökte vara på två ställen samtidigt. Som om den var från en annan värld.....
.....den verkade tala till oss.....locka oss.....”

Något verkar besvära Crayg och han tömmer det sista av sitt rusperkrus. Spänningen är så stor att ingen vågar prata eller störa Crayg. Tyst och utan att ta ögonen från honom skjuter Store Fido fram sitt stomehkrus. Crayg

”Med staven i sin hand fick kapten Jonas himlen att vredgas. Blixtarna slog i bergstopparna och regnet öste ner. Långsvärdens dharsagesilver vände och vred sig i deras händer. Vissa förgjorde sina bärare i stora eldklot, medan andra avfytrade sin dödlig eld åt fel håll. Det var som om kapten Jonas behärskade elden, elementen och ishon kring oss. De hemska pelarna i dalen började glöda ondskefullt och på den ensamma klippan stod vandraren och skrattade medan män dödade män i blint raseri.....

Plötsligt hördes en sång genom stormen. En stor skara av boccorder och prästinnor strömmade ner i dalen. När kapten Jonas hörde deras sång började han gråta och skrek upp mot himlen.

”Gobey beskydda oss! Vad har jag gjort!”

Sedan rusade han in i templet igen och återbördade staven.

Boccorderna tog de fåtal män som fortfarande var vid liv till fånga. De förde oss till Fängelseberget. Inga bra minnen existerar från det stället. I två år höll de oss där, djupt nere i mörkret. Kapten Jonas ville aldrig tala om vad han sett eller hört när han höll staven. Han hjälpte oss dock att rita en karta tillbaka till dalen. Han var den som bäst mindes vägen. Han gav oss dock aldrig kartan. Han behöll den själv och dolde de viktigaste detaljerna i gåtor. Den döende prästinnans ord hemsökte oss dock. Vi mindes hennes ord. När boccorderna släppte oss fann vi oss förändrade. Solen kunde inte driva bort den djupa kylan som tycktes klänga sig fast i våra själar och lemmar. Solen bländade oss, fastän vi borde vant oss under resan till Ro-Obiss där vi skulle skeppas hem. Mat hade ingen smak och gjorde oss inte starkare. Även Sorbicca, hans jaspiska rådgivare och hans enda kvarvarande soldat tycktes känna detsamma. En beagre-run i Ro-Obiss dödade sedan Sorbiccans man och menig Geru. I Carisseys hamn tog en poidill sergeant Tamis från landgången. Thomboer vägrade bära oss, så vi fick vandra hela vägen till Kirlan. Sedan dess har mitt liv varit tomt. Fan inte ens ruspern smakar något eller ger någon form av tillfredsställelse. Kapten Jonas drog sig undan. Jag försökte övertala honom att återvända till templet. För en sådan stav kunde vi få mer gems än vi kunnat ana. För en vecka sedan dödades han sedan av en galen bochigon.....

Det är förbannelsen som slår till igen.....”

Det är Sar som slutligen tar till orda.

”Min bäste condrij. Tror du att du kan hitta till templet igen? Vet du var kapten Jonas karta finns? Om du hjälper oss finna staven kommer du att bli rikligt belönad.”

”Hur rikligt? Jag vill ha en andel av vad staven är värd....

Innan condrij Crayg hinner fortsätta avbryter en stark stämma.

”Jag ger dig din andel plus 20 gems om du för mig dit!”

Fram till bordet stövlar en fet man med elak uppsyn. Av hans fina kläder att döma verkar han vara viktig, och hans dialekt vittnar om att han är jaspier. En märklig svart handprotes, liknande en klo, läggs på condrij Craygs axlar. Det är mannen som innan stod och talade med acubonerna. Bakom honom står det ett tiotal män med bister och kaxig uppsyn.

”Jag är Keregos Jay av Huset Jay. Låt oss lämna dessa vagabonder och tiggare och dra oss tillbaka för att göra lite seriösa affärer, min käre condrij.”, fortsätter mannen.

Vad gör ni?

STATUS			
<u>Namn</u>	<u>Hit Points</u>	<u>Penalty</u>	<u>Isho</u>
David ”Sir Cory” Corolia III	34	0	2
Philip ”The Dreglamon” Montneuf	49	0	14
Fidolfian ”Store Fido” de la Frolic	28	0	7
Sar ”Director” Huston	57	0	6
Ezekiel ”Scragger” Ferris	40	0	5